

No estàvem soles, ens fèiem costat. Compartíem habitatge des de feia poc temps i ens aveníem amb una sorprenent afinitat. El lloc era confortable i ben condicionat, gens ostentós, senzill, oferint-nos tranquil·litat i seguretat. Estava decorat amb estil minimalista, tons suaus i neutres que transmetien pau i descans. Passàvem llargues estones conversant sobre les nostres coses, els nostres desitjos i les nostres pors, que solien ser viscudes de forma idèntica. Ens unia una mateixa situació que sortosament es repartia a dosis equilibrades.

Ja feia dies que totes dues no ens acabàvem de trobar bé. Va començar l'Aina amb símptomes de neguit, no descansava bé, es mostrava incòmoda i li costava respirar. Vaig intentar procurar-li i facilitar-li tot allò que la fes trobar-se millor, però en poc temps jo també vaig caure malalta. No teníem esma per fer res i vam acabar arraulides, una al costat de l'altra, desitjant que passés aviat aquell malestar que ens inhabilitava totalment.

- Ona què ens passa? Em costa moure'm i em fa mal tot el cos.

De fons escoltàvem unes veus conegudes que rere les parets, discutien i jutjaven uns actes ens els que ens hi involucraven.

- Però què has fet! Com has estat capaç! Si ho tenies controlat! Que no veus què estàs perjudicant el que més desitjaves?

Sentíem els plors desconsolats de qui clamava el perdó del seu amor incondicional. Estava penedida del que havia tornat a fer. N'era conscient, la seva debilitat l'havia traït fent-la recaure un altre cop. Portava ja uns mesos controlant la seva addicció, però tot i sabent que ara perjudicava el que més anhelava, no havia pogut dominar el impuls de fer un petit glop de l'elixir que tant plaer li reportava. Però no en va ser només un, si no un rere l'altre, fins perdre el sentit.

Aquells plors ens trencaven el cor. Encara no havíem tingut el plaer de conèixer-la però un vincle desconegut ens unia amb fermesa.

- Sigues forta Aina, no et deixis anar. Estic al teu costat. Jo començo a sentir-me millor, creu-me.

Ens vam anar recuperant a poc a poc, oblidant per complert els mals moments viscuts. Tot tornava a la normalitat i en les nostres converses van incloure als veïns que continuaven parlant de nosaltres. No era tafaneria, era simplement entendre per què persistien en nomenar-nos. Mai havien causat problemes i sempre ens havíem mostrat discretes intentant col·laborar en tot moment.

Un fort terratrèmol va sacsejar el terra. Trontollava tot i la tremolor de l'espai ens empenyia cap a l'exterior.

- Estic espantada Ona, dóna'm la ma. No la deixis anar.

Tot va succeir massa ràpid. Era una sensació agredolça. Tensió, pressió i alhora molta energia i llum. No enteníem que estava passant, però tot i l'ensurt, quelcom ens acaronava i protegia. Les veus conegudes es feien cada cop més properes transmetent-nos serenor i calma.

- Has vist Mireia, són precioses !!! Ho has aconseguit. Ets una campiona. Has guanyat la partida i seràs la millor mare del món.

L'Ona i l'Aina descansaven sobre el pit de la Mireia, acaronades i protegides per qui havia caigut en l'engany d'una addició, però havia estat prou valenta per fer-li front i aprendre a valorar el que és realment important a la vida.

Títol: Si jo puc, tu pots

Pseudònim: Red Vega